

המרכז למורשת המודיעין (מ.ל.מ.)
מרכז המידע למודיעין ולטרור

29.7.05

המלצות של ליברלים ערבים למאבק בטרור

המקור: ממר"י – המכון לחקר תקשורת המזה"ת, www.memri.org.il

השאלה כיצד ניתן להיאבק בטרור האסלאמי מעסיקה רבות את הליברלים הערבים הפועלים להוקעת המחשבה הפונדמנטליסטית, לעידוד חשיבה עצמאית וביקורתית ולביסוס ערכי הדמוקרטיה וזכויות האדם בעולם המוסלמי. על רקע זה הגישו ליברלים ערבים עוד בפברואר 2005 בקשה לאו"ם להקים בית משפט בינלאומי שישפוט אנשי דת המסיתים לאלימות ולשפיכות דמים. הבקשה נבחנה על ידי היועץ המשפטי של האו"ם והועברה לידיעת חברי מועצת הביטחון.^[1]

בעקבות הפיגועים בלונדון בשבעה ביולי 2005 הרחיבו הליברלים הערבים עוד יותר את מעגלי הביקורת וחידדו את טענותיהם לא רק כלפי הקיצונים המוסלמים, אלא גם כלפי מדינות אירופה, ובמיוחד בריטניה, המאפשרת פעילות של קיצונים בתחומה בטענה של שמירה על זכויות הפרט. כמו כן, גברה ביקורתם של הליברלים הערבים כלפי הרוב המוסלמי השקט והאינטלקטואלים המוסלמים המתונים הנכנעים ללחצם של הפונדמנטליסטים ואינם יוצאים נגדם באופן נחרץ. להלן כמה הצעות למלחמה בטרור שהועלו על ידי כותבים ליברלים.

אירופה צריכה לשנות את יחסה הסלחני כלפי הקיצונים המוסלמים

אחת התגובות הבולטות לפיגועים היתה ביקורת כלפי אירופה בכלל ובריטניה בפרט על המקלט שהעניקו לקיצונים המוסלמים לאורך שנים, על שאפשרו להם להפיץ את רעיונותיהם בבתי הספר, במסגדים ובאמצעי התקשורת ועל שהעניקו להם הגנה משפטית בטענה של שמירה על חופש הביטוי.

כך, למשל, כתב האינטלקטואל הסעודי משארי אל-ד'אידי, בעל טור ביומון הלונדוני "אל-שרק אל-אוסט": "הגיע הזמן שמסיחי הדעת ישימו לב לכך שאיבי החירות ניצלו – למרבה הצער – את אוירת החירות שמעניקות מדינות אירופה כדי להרוס את יסודות החירות ולחנוק כל אפשרות שהיא תיוולד בעולם המושגים ואחר כך גם במציאות של המדינות הערביות והמוסלמיות. הם השתמשו בחירות [האירופית] כדי להפיץ את הקנאות הדתית בכל מקום. אנשים המפיצים את המצע הרעיוני והפוליטי של בן לאדן... הם האויבים הגדולים ביותר של החירות אשר מדינות אירופה מגינות עליה... טרור הדמים הפונדמנטליסטי אינו יודע גבול. מי שחושב שהוא יכול להרגיש נוח במחיצתו של זאב ולהפוך אותו לגור מבית, יתפלא כשיום אחד הוא יתנפל על הצאן שלו. זאב הוא זאב ואין הוא יכול שלא להיות הוא עצמו..."^[2]

מנכ"ל ערוץ הלוויין "אל-ערביה" והעורך לשעבר של היומון "אל-שרק אל-אוסט", עבד אל-רחמן אל-ראשד, לא הסתפק בביקורת על סלחנותה המוגזמת של אירופה, אלא קרא לגירוש הקיצונים המוסלמים: "מזה למעלה מעשר שנים אני וכותבים ערבים אחרים מזהירים מסכנת הותרנות - לא הסובלנות - ביחס לקיצוניות המתפשטת במהירות בקרב המוסלמים בבריטניה ובקרב המהגרים אליה. איננו מבינים מדוע שלטונות בריטניה מעניקים את זכות המקלט לאנשים חשודים ולאנשים המסובכים בפשעים של קיצוניות. איננו מבינים מדוע מעניקים אישורים לערבים המואשמים בארצותיהם בפשעים פוליטיים ובקיצוניות דתית ואשר על חלקם נגזר גזר דין מוות..."

מי שנושא את מחלת השנאה אינו ראוי לסובלנות... המלחמה נגד רעיונות הטרור קודמת למלחמה בטרוריסטים והיא חשובה יותר. ארגוני הטרור מפיקים תועלת מחופש הביטוי והתנועה וגומלים על כך בהפצת תעמולה בקרב אנשים אובייקטיביים ובהפחדת מתנגדיהם. בשל הותרנות בבריטניה עלו אליה לרגל קיצונים ערבים ומוסלמים מארצותיהם וכן מצרפת ומצפון אירופה עד שהקיצונים ניצחו על חשבון המתונים... הגיע הזמן ששלטונות בריטניה יהיו מציאותיים ותקיפים ביחס לקיצוניות... בעבר אמרנו לכם 'עצרו אותם' והיום אנו אומרים 'גרשו אותם'.^[3]

הפסקת ההסתה באינטרנט

במאמר אחר הפנה אל-ראשד את תשומת הלב לאינטרנט כ"זירה המועדפת על הקיצונים". לדבריו, "רוב פשעי הטרור קשורים לאינטרנט... קבוצה טרוריסטית אחת רוצחת וקבוצה של קיצונים מצדיקה את המעשה, מסיתה ומגייסת [פעילים]". האינטרנט הפך למכשיר יעיל לטרוריסטים משום שהוא קל לשימוש, המסרים דרכו מגיעים במהירות אל הציבור, הוא זול, חופשי ואינו מצונזר, מסביר אל-ראשד, וקובע כי "האמצעי החשוב ביותר שהשחית את מחשבתם של הצעירים המוסלמים בעולם הוא האינטרנט ולא בתי הספר, משום שהצעירים משתמשים באינטרנט באינטנסיביות

ולומדים באמצעות את ההסתה, הגיוס והחינוך הטורוריסטי. "לגישתו של אל-ראשד יש לצנזר אתרים קיצוניים ולהבין כי "מקור הסכנה האינטלקטואלית כיום הוא אמצעי התקשורת, כולל האינטרנט." [4]

על האינטלקטואלים הערבים להפסיק לדבר בשני קולות

ביקורת חריפה הטיחו ליברלים ערבים גם בחבריהם האינטלקטואלים. הפובליציסטי המצרייה מונא אל-טחאוי, בעלת טור ביומון הלונדוני "אל-שרק אל-אוסט", העלתה לדיון את שאיפתם של האינטלקטואלים לרצות את קהל היעד אליו הם פונים: "הגיע הזמן שנכריז נחרצות כי הטענה הנשמעת כל פעם שבה מוסלמים עורכים מתקפת טרור: 'ג'ורג' בוש גרם לי לעשות זאת' היא טענה אווילית... הגיע הזמן שנפסיק לנזוף באחרים. כולנו יודעים עד כמה התגבר הקיצוניות בחברות שלנו, אך קל להתעלם מעובדה זו ולומר 'איננו כאלה' במקום להתמודד עם העניין... רבות נכתב ונאמר על הקבוצות הקיצוניות ועל הקיצוניים שמצאו מקלט בלונדון, אך לא דובר מספיק על מי שמכונים אינטלקטואלים בשעה שהם למעשה לא יותר מאשר מצדיקי טרור..."

כאשר מאזינים לראיונות עמם בתחנות הטלוויזיה הערביות לאחר הפיגועים בלונדון אפשר לחשוב שג'ורג' בוש וטוני בלייר הלכו בעצמם ללידס, הובילו את קבוצת הצעירים ללונדון ולחצו על מתג הפיצוץ. אלו המכונים אינטלקטואלים שמחו שג'ורג' בוש וטוני בלייר למדו לקח שלא ישכחו בשבעה ביולי. כל זה נאמר בערבית כמובן. האנשים המכונים אינטלקטואלים סבורים כי זה מה שהעולם הערבי רוצה לשמוע. אולם כאשר קוראים את הפרשנויות של אותם אלה המכונים אינטלקטואלים בעיתונים האמריקאים אפשר לחשוב שזיכרונם אבד ושהם שכחו כל מה שאמרו ימים ספורים קודם לכן בתחנות הטלוויזיה הערביות. פתאום אלו אשר לא הוציאו משפט אחד בטלוויזיות הערביות מבלי להזכיר את ג'ורג' בוש וטוני בלייר, הופכים לזהירים ולעצובים. במקום לגעור בג'ורג' בוש על כל דבר הם אומרים ל'ושינגטון פוסט' או ל'ניו יורק טיימס' שהם מופתעים ומבוהלים ואינם יכולים להבין מדוע צעירים מוסלמים מפוצצים את עצמם בתחבורה הציבורית בלונדון...

הגיע הזמן לדבר בקול אחד ולא בשני קולות שאחד פונה למערב [והאחר לערבים]. העולם הערבי מאס באלימות וסבל ממנה רבות... הבה נדבר בקול אחד המקבל אחריות ונתחיל לדון בדרכים לצאת מן התווה ובוהו המפחיד הזה אשר ישפיע על כולנו..." [5]

הפרדה בין הטורוריסטים לבין המזדהים עמם

על היחס הדו משמעי של האינטלקטואלים הערבים לטרור הצביע גם החוקר והעיתונאי המצרי מאמון פנדי. במאמר שכתב ביומון "אל-שרק אל-אוסט" טען פנדי כי הרצון של תחנות הטלוויזיה לשדר שידורים זולים גורם להן להעדיף לשדר את דבריה הקיצוניים על פני הפקת תוכניות איכותיות ויקרות:

"אירועי הטרור בלונדון, רצח השגריר המצרי בעיראק והתגובה הערבית מצביעים על בעיה גדולה יותר מן הטרור – בעיית הערבים המזדהים עם הטרור שמספרם גדל מדי יום... במצרים יש כעת קבוצה של כותבים ועורכים ואפילו פוליטיקאים אשר עברו את גיל חמישים הנוטלים ויאגרה פוליטית ומרגישים שיכרון ותאוה כאשר הם מקללים את ארה"ב ומוחאים כפיים לטרוריסטים. הם אינם מבינים שהם מלבים אש שתאכל את כולם ושהם עצמם מתאבדים כמו בעלי מכוניות התופת ורק דרכם היא שונה [מדרכם של המתאבדים]. מאז האחד עשר בספטמבר אני קורא ושומע את התקשורת המצרית ואינני יכול למנות חמישה כותבים המגנים את הטרור בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים... האם קאהיר היא עיר כושלת עד כדי כך שאין בה איש או אישה בודדים האומרים לא לטרור?..."

השיח הטורוריסטי הוא בראש ובראשונה טלוויזיה זולה... הגידול הרב במספר ערוצי הלוויין הערביים ושאיפתם העזה למלא את שעות השידור הן הסיבה העיקרית להתגברות הזרם הפונדמנטליסטי. כאשר משווים, למשל, בין עלויות הפקת סרטון וידיאו [של הזמרת הלבנונית] ננסי עג'רם לבין עלות שעת שידור של אחד השיח'ים הדוגלים בטרור מוצאים כי עלות סרטון הוידאו או שעת שידור איכותית עשויה להגיע לעשרים אלף דולר ואילו המחיר שמשלמת הטלוויזיה לשעה לאחד השיח'ים היא לכל היותר אלף דולר...

הטלוויזיה הזולה היא מדגרה לטרור וסדנה ליצירת שיח טורוריסטי... אם ארה"ב או מדינות ערב רוצות להלחם בטרור עליהן להתחיל קודם כל בהפרדת הטורוריסטים מן המזדהים עם הטרור... למרבה הצער כל אנשי העסקים הגדולים הסוחרים עם ארה"ב ועם המערב מזדהים עם הטרור, שהרי אם לא כן מדוע אין עד עתה סוחר אחד מבין ידידי ארה"ב והמערב הקונה ולו פרסומת אחת המגנה את הטרור בעיתון ערבי... מדוע שותקים המרוויחים האמיתיים מהדולרים של ארה"ב והמערב? מדוע הם הראשונים שבבעלותם תחנות טלוויזיה זולות המפיצות טרור? הן המערב וארה"ב, התחילו [בבדיקת] ידידיכם לפני שאתם דורשים מן העניים שלא להזדהות עם הטורוריסטים. הפרידו את ידידיכם מהטרוריסטים." [6]

איסור על פיגועי ההתאבדות מסיבות מוסריות

העורך לשעבר של היומון הסעודי "אל-וטן", ג'מאל אחמד ח'אשוקג', קרא למוסלמים לאסור על פעולות התאבדות: "הגיע העת שננקוט עמדה נחרצת וברורה שתצא מטעם המוסדות הגבוהים ביותר להלכה האסלאמית ואשר תאסור במילים מפורשות וללא יוצא מן הכלל את כל 'פעולות ההתאבדות', לא משום שהמערב דורש זאת מאתנו או משום שהממשלות הערביות נכו מאש הפעולות הללו, אלא משום שהן עומדות בניגוד לרוחו וללשונו של האסלאם..."

עלינו לחזור אל העמדה 'הפונדמנטליסטית' הדבקה בלשונה וברוחה של השריעה מבלי להיות מושפעים מן הנסיבות הפוליטיות ומן הניתוח האינטרסנטי. כך פעלו חכמי הדת הסעודים הראשונים כמו השיח' עבד אל-עזיז בן באז ומחמד בן עת'ימין כאשר פסקו בנחרצות שפעולות ההתאבדות אסורות. בדרך זו המשיך גם המופתי הנוכחי [של סעודיה] השיח' עבד אל-עזיז אאל אל-שיח'. עמדתם קדמה להתקפה של האחד עשר בספטמבר ולכן אין מקום לעסוק בנושא הלחצים האמריקניים [המופעלים על סעודיה כדי שתנקוט עמדה נגד המתאבדים].

הקריאה לעודד ולתמוך בפעולות ההתאבדות היתה חזקה ביותר בשנות התשעים כאשר גילינו סוף סוף נשק המגיר את דמם של הישראלים ומפיץ בקרבם את האימה שהם גרמו לנו. פעולות ההתאבדות המבעיתות לאורכה ולרוחבה של ישראל במועדונים, בבתי הקפה ובאוטובוסים שמו להן למטרה חיילים ואזרחים במידה שווה. לא שמנו לב לילדים, לזקנים ולנשים שנפלו חלל באכזריות. כעסנו ואנו עדיין כועסים ולא שמנו לב לאופיין הבוגדני של המתקפות ולכך שהן מפרות את החוק הדתי הברור בסוגיית ההתאבדות. לא שעינו להוראה המפורשת של הנביא כי המוסלמים הורגים רק את מי שנלחם ולא נשים וילדים. הכעס עיוור אותנו והתבשמו בניתוחים לפיהם ישראל מתמודדת עם האתגר הקשה ביותר מאז מלחמת אוקטובר [1973]. העיתונים פרסמו ידיעות על הפחד בישראל ועל ההגירה ממנה ואנו האמנו וכתבנו כשאנו מסכימים בטפשות על הטעות האסטרטגית הגדולה ביותר שביצעו הפלסטינים... שני השיח'ים [בן באז ובן עת'ימין] שייכים לאסכולה הסלפית המסתמכת על הטקסט הברור [של הקוראן] ולכן הם לא שעו לכל הצידוקים הפוליטיים כפי שעשו אחרים 'המבינים יותר את המצב ואת האינטרס האסטרטגי' וסרבו לפסוק כי פעולות ההתאבדות מותרות. השיח' אבן עת'ימין היה ברור ואפילו קשה כאשר אמר לאדם שביקש את חוות דעתו ההלכתית בעניין פעולות אלה: 'לדעתי [המבצע פעולות אלה] הוא מתאבד שיענש בגיהנום"...

לו היינו משרטטים דיאגרמה של פעולות ההתאבדות מאז שהפכו להיות הנשק המועדף על לוחמי הג'יהאד היינו רואים כיצד הן הידרדרו מבחינה מוסרית עד שהגיעו לפיצוץ ילדים בבגדאד ונוסעים שלווים באמצעי התחבורה של לונדון... מה נבון יהיה שכל מי שהתיר את פיגועי ההתאבדות יחזור אל העמדה הפונדמנטליסטית הדתית האוסרת אותם, אפילו אם הוא חכם דת מכובד כמו השיח' יוסף אל-קרצ'אוי, או שהוא תנועת מאבק צודקת כמו תנועת החמאס. הפניה לפעולות אלו היתה טעות מוסרית גדולה והחזרה מן הטעות היא מעלה טובה... [7]

על מוסדות הדת לפעול באופן ממשתי נגד הטוריסטים

גם בעל טור באתרי אינטרנט ליברלים, סעד אללה ח'ליל, הפנה את הביקורת כלפי אנשי הדת המוסלמים: "עד מתי נמשיך לטמון את הראש בחול ולחשוב שהעולם בור ואינו יודע עלינו דבר? עד מתי נרמה את עצמנו? עד כמה שאננים אנו, אם אנו מדמיינים לעצמנו שבהצהרות ובמברקים אנו יכולים לשכנע את העולם שמחשבתנו ותרבותנו חפות מן הטרור... נכון שלא כל מוסלמי הוא טורריסט, אך האם לא כל טורריסט הוא מוסלמי מאז האחד עשר בספטמבר?.. האם יש שיח' או רשות דתית אסלאמית השוללת מרוצחים אלו וממנהיגיהם את השתייכותם לאסלאם? האם לא מעניקים לבן לאדן את התואר שיח' ולעיתים גם את התואר שיח' הלוחם מלחמת קודש? האם לא מוצאים תמיד תירוץ וצידוק לרוצחים אלו..."

הטוריסטים מסלפים בכוונה את הוראות האסלאם ואת דמותם של המוסלמים ולכן הם בהכרח אויבים של האסלאם ושל המוסלמים. מדוע, איפוא, לא נוקטים עמדה דתית ברורה וכנה כלפיהם... בדומה לעמדות העוינות שנוקטים השיח'ים הללו נגד חלק מאסכולות ההלכה המוסלמיות ותלמידיהן. מדוע לא מייבשים את כל מקורות הטרוריסטים ולא דורשים דין וחשבון ממי שמעודד אותם, מתלמידיהם וממי שמנסה למצוא להם צידוקים... על מוסדות הדת ורשויות הדת הרשמיות והלא רשמיות לנקוט אמצעים ממשיים ולא פורמליים כדי להציל מה שניתן להציל. אם לא יעשה כן, לא יעבור זמן רב עד שהעולם יעמוד כשורה אחת נגד האסלאם והמוסלמים. [8]

על המוסלמים לגבש תרבות דתית חדשה

בהתייחסו לממד הדתי של הטרור קרא החוקר העיראקי מאג'ד אל-ערבאוי לא להסתפק בפרסום חוות דעת הלכתיות נגד הטרור, אלא לגבש תרבות דתית חדשה וברורה ולחשוף את המנצלים את הדת למטרות פוליטיות: "הטרור בשם הדת והאסלאם הפך לסכנה אמיתית המאיימת על בטחון העולם ושלומו העמים... אין להפחית מחשיבות הסיבות הפסיכולוגיות, הפוליטיות והכלכליות [המביאות לטרור], אך הן סיבות משניות. הסיבה המניעה [את התופעה] היא אידיאולוגית דתית... כל מעשי הדמים שפגעו במוסלמים התבצעו בשם הדת וכל האסונות שהעמים המוסלמים סבלו היו בשם האסלאם. בשם הדת פרצו מלחמות, הוקז דם, הרצח קיבל לגיטימיות, הוחרמו זכויות, השתלטו על השלטון, האשימו את המחזיקים בדעה שונה בכפירה ואפילו את המוסלמים בעלי הדעות השונות האשימו בכפירה... הדת היתה והינה מחסה להצדקת מעשי הטרור והמדיניות השרירותיות..."

השיח הדתי עיצב מחדש את ההגיון התנועתי [של התנועות האסלאמיות] על בסיס לעג לחיים ואהבת המוות, שנאת האחר ופיאור עצמי, הזנחת העולם הזה ובניית העולם הבא, השבעת רצון אללה באמצעות הקרבה לכל מטרה. השיח הדתי לא חינך את אנשי התנועות האסלאמיות לאמץ סלחנות, רחמים וסובלנות כלפי האחר, אלא חינך לשנאת האחר ותכנן את רציחתו ועקירתו מהשורש... הפרט בתנועות האסלאמיות לא נברא כדי ליישב את הארץ ולנהל חיים, אלא לשם העולם הבא והוא שואף כל יום שאללה יעניק לו מות קדושים כדי שיחלץ מנטל האחריות ויזכה בהשבעת רצון אללה ובגן עדן לנצח... תרבות זו אינה קשורה כלל לערכים ההומניים שלהם קורא הקוראן...

כיצד ניתן לטפל בדרך מחשבה מעין זו... לדעתי אפילו חוות דעת האוסרות זאת לא יועילו, משום [חכמי הדת שיפרסמו אותן] הם אנשים מגונים לדעת התנועות האסלאמיות הקיצוניות... יש צורך לגבש תרבות דתית חדשה, שתתווה את גבולות דיני השריעה בקוראן, תקבע מה אופייני לחיי

הנביא ותבהיר מתי וכיצד הדין הוא מוחלט לכל זמן ומקום... אחר כך יש לדון באינטנסיביות בסוגיית ביטול הפסוקים בקוראן [נסח"י] והאם נכון שפסוק החרב [קוראן 9:5] ביטל כל רחמים, סלחנות ומחילה בקוראן... [כמו כן] יש להתייחס למוסלמים הראשונים כאל בני אדם עם רגשות, שאיפות ומטרות פוליטיות... עלינו לחשוף את קלונם של כל מי שגייס את הדת והטקסט הדתי למען מטרותיהם הפוליטיות והחברתיות... [9]

על הרוב השקט להרים קולו נגד הטרוריסטים

בעל הטור ביומן "אל-שרק אל-אוסט", אמיר טאהרי, קרא לרוב הדומם והמתון של המוסלמים בעולם לצאת נגד הקיצוניים המסלפים את דמות האסלאם: "מה ניתן לעשות ביחס לאנשים המוכנים למות כדי להרוג אחרים?... ראשית אין להתרשם מהעובדה שאדם שעבר שטיפת מוח מוכן למות כדי להרוג אחרים. הדרך ההגיונית היחידה להתייחס לאנשים אלו היא כאל סוג חדש של נשק. כמו כל כלי הנשק אשר מתרשמים מהם כאשר משתמשים בהם לראשונה גם המתאבדים הרוצחים ימשיכו בטרור עד אשר נמצא לכך תרופה... כמו כל כלי הנשק האחרים, נשק חדש זה מתוכנן על ידי אנשים, ממומן על ידי משקיעים, מיוצר במקום כלשהו ומופץ על ידי מנהיגים שניתן לזהותם ולהרוס אותם. נשק אנושי זה מתוכנן ומעוצב על ידי התעמולה נגד המערב הזורמת בשפע מתחנות הלוחין הערביות, מהאגודות האסלאמיות וממספר רב של בתי ספר אסלאמיים ומסגדים ברחבי העולם, כולל בלונדון עצמה..."

המתקפה על לונדון... אינה מעשה של קבוצה קטנה של אנשים, אלא היא פרי הבאושים של דת שנחטפה על ידי מיעוט קיצוני, בשעה שהרוב עוקב אחר הדברים בתערובת של פחד ופליאה. עד שלא נשמע את המוסלמים מגנים התקפות מעין אלה ללא מילים כמו 'אבל' ו-'אם', יהיו למתאבדים הרוצחים כל הצידיקים לחשוב שהם נהנים במשתמע מתמיכת כל המוסלמים. המערכה האמיתית נגד אויב זה של האנושות תחל כאשר מי שמכונה 'הרוב השקט' בעולם המוסלמי ירים את קולו נגד הרוצחים ונגד מי ששוטפים את מוחם, מאמינים אותם ומממנים אותם. [10]

על הצורך בפעילות אינטלקטואלית, פוליטית וחינוכית נגד הטרור

הפובליציסט העיראקי ופעיל זכויות האדם, ד"ר כאט'ם חביב, הציע מספר דרכים למלחמה בטרור: "הקריאות היוצאות מטעמן של ועידות ואגודות ומטעמן של שיח'ים וכוחות פוליטיים מוסלמים אינן יכולות – על אף חשיבותן – לעצור את פעולות הטרור ושפיכות הדמים במקומות שונים בעולם. במקום שבו נמצאים מוסלמים קיצוניים, אין טעם לדבר על כך שרצח אדם שלא פשע אסור באסלאם, משום שרוב בתי הספר הדתיים, רובם הגדול של האמאמים במסגדים בעולם רוב המטיפים בערוצי הלוחין הערביים מחנכים לאלמות ומפיצים שנאה ומשטמה כלפי אנשים מדתות אחרות ומזרמי מחשבה אחרים. הם אינם מכירים באחר ואינם מגלים סובלנות כלפי לא-מוסלמים. יתר על כן, הם מפיצים שנאה נגד מוסלמים שאינם הולכים בדרכם בהתייחסם אליהם כאל כופרים, או שמבחינים בין רצח של מוסלמי לבין רצח של לא מוסלמי ומטיפים כי מותר לרצוח לא מוסלמי אך אסור לרצוח מוסלמי..."

רוב האמאמים הערבים והלא ערבים במסגדים באירופה מחנכים כיום לשנוא את המערב ואת הדתות האחרות, משום שמתייחסים לאנשי המערב כאל כופרים שאינם מועילים לאסלאם במאומה... וכן משום שמתייחסים אליהם כאל 'טפילים' שיש להיפטר מהם או לאסלמם, כלומר להפוך את 'דאר אל-חרב' ל'דאר אל-אסלאם'... בעולם המוסלמי החינוך בבתי הספר הדתיים והציבוריים אינו שונה מהמתרחש במסגדים באירופה אלא אף הרבה יותר קשה. בתי ספר אלו מוציאים מדי שנה קבוצה גדולה של טרוריסטים המתפזרים ברחבי העולם..."

כדי להלחם בטרור מציע ד"ר חביב להציב תוכנית בינלאומית למאבק בנחשלות ובעוני בעולם, להיאבק במשטרים הטוטליטריים והרודניים במדינות ערב ובמדינות המוסלמיות, לא לנהל משא ומתן עם כוחות האסלאם הפוליטי, כולל תנועת "האחים המוסלמים", משום שהם מבקשים להשיג את אותן המטרות של כוחות הטרור הבינלאומי ורק דרכיהם שונות, לדרוש דין וחשבון מן הממשלות המאפשרות הפצת שנאה כלפי האחר במוסדות החינוך שלהן ולמצוא פתרונות מעשיים לבעיות הקיימות באזורים שונים בעולם, ובמיוחד במזרח התיכון, שכן בהעדרם יעלו פתרונות קיצוניים שיובילו לשפיכות דמים נוספת.

לדברי חביב, "המלחמה בטרור אינה מצריכה פעולות צבאיות אלא פעילות אינטלקטואלית, פוליטית וחינוכית נרחבת ומתמשכת כדי להיאבק במחשבה האסלאמית הסלפית הקיצונית והטרוריסטית וב'דעוה' הסלפית הקוראת להקים משטר אסלאמי פונדמנטליסטי במדינות האסלאם כולל מדינות ערב..." [11]

[1] מספר חודשים לאחר הגשת הבקשה לאו"ם, כשהיא חתומה על ידי כארבעת אלפים אינטלקטואלים ערבים וכורדים, הגיב לבקשה עוזר מזכ"ל האו"ם לעניינים משפטיים, ניקולס מייקל. במכתב ששלח ליזומי הבקשה, הליברלים הערבים ד"ר ג'ואד האשם, ד"ר שאכר אל-נאבלטי ואל-עפיף אל-אח'צ'ר, הסביר היועץ המשפטי של האו"ם כי הקמת בית הדין תלויה בהחלטת מועצת הביטחון של האו"ם או בהסכמה בינלאומית. הוא הוסיף כי עותק מן הבקשה חולק לכל חברי מועצת הביטחון. www.mettransparent.com 2.7.2005

[2] אל-שרק אל-אוסט, לונדון, 12.7.2005

[3] אל-שרק אל-אוסט, לונדון, 9.7.2005

[4] אל-שרק אל-אוסט, לונדון, 18.7.2005

[5] אל-שרק אל-אוסט, לונדון, 18.7.2005

[6] אל-שרק אל-אוסט, לונדון, 11.7.2005

[7] אל-וטן, סעודיה, 19.7.2005.

[8] www.mettransparent.com 13.7.2005

[9] אילאף, 8.7.2005.

[10] אל-שרק אל-אוסט, לונדון, 8.7.2005.

[11] www.rezgar.com 16.7.2005

לממר"י זכות בלעדית על כל התרגומים המופיעים באתר. השימוש בחומר ייעשה אך ורק תוך ציון נאות של המקור.